

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. III. Quomodo intelligendæ sint propositiones damnatæ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

CAPVT III.

Quomodo intelligendæ sint propositiones damnatæ?

SUMMARIUM.

Sensus est, illicitum esse desiderare directe mortem proximi ob commoda temporalia. n. 20.

Licitum est desiderare mortem proximo, ad vitandum aliquod ingens malum. n. 21.

Non est licitum proponere commodum temporale vitæ proximi. num. 22.

Et hinc explicatur sensus propositionis decimæ tertie. Ibidem.

Ex eodem principio constat sensus, & falsitas propositionis decimæ quartæ. n. 23.

Et propositionis 15. n. 24.

An filius desiderans directe mortem Patris propter hereditatem, desideret illam reduplicative quatenus sibi commodam? n. 25. & seqq.

Quid dicendum de parricidio perpetrato in ebrietate? n. 2.

Dicendum est secundo, in ea damnatione propositionum damnari doctrinam, quæ tradit, licitum esse desiderare directe, & immediate mortem proximi, aut gaudere de illa propter commoda temporalia. Quod apud omnes certum esse debuit. Etenim lethaliter peccat, qui sibi ipsi desiderat mortem ob causas levissimas. V. g. Si quis sibi mortem desideraret propter vitandum fastidium, quod concipitur ex nimia loquela alterius, aut ex nimia tussi socij. Et ideo Antoninus Diana part. 5. tract. 14. resol. 92. præmissa doctrina, & periodo P. Granado ex 2. 2. controv. 3. tract. 6. disp. 2. sect. 4. n. 22. optime dixit. [Ex quibus apparet, esse

Granad

damnandas de mortali mulierculas, & præsertim vetulas, quæ ob res minimas vociferantur, & optant sibi mortem: [Ex quibus omnibus constat, non licere optare sibi mortem propter bonum levioris momenti. Ergo non licet optare mortem proximo propter bonum levioris momenti. Sed qui optat mortem proximi, non propter ingens aliquod malum vitandum, sed propter qualecumque emolumentum temporale, aut propter pinguem hæreditatem adeundam, desiderat illi malum propter bonum levioris momenti: ergo mortaliter illicitum est. Probatum minor: quia vita proximi præferri debet cuilibet emolumento temporali. Nam si id non esset verum, quomodo in extrema necessitate proximi teneretur homo succurrere etiam de necessarijs ad statum.

21. Itaque licitum est, & minime sub ea damnatione contentum, desiderare mortem proximo ad vitandum aliquod ingens malum sibi impendens, sicut etiam licitum est optare sibi mortem, ut evadat aliquod ingens malum, sive temporale, sive spirituale, non tamen est licitum desiderare mortem proximo propter emolumentum temporale nõ necessarium; quia id censetur bonum levioris momenti, facta comparatione cum vita proximi.

22. Et ex hac secunda conclusione patet, merito damnari decimam tertiam propositionem. Nam tristari de vita alicuius, aut de morte naturali gaudere ob aliquod emolumentum temporale, ita ut tristitia aut gaudium feratur immediate & formaliter ad vitam, aut mortem proximi, maxime dissonat rationi: quia sic præponitur emolumentum temporale vitæ hominis. Et idem de affectu petendi, aut desiderandi mortem proximi, quamvis affectus sit inef-

inefficax. Cum quo fit, quod si desiderium feratur solum ad emolumētum temporale pro hypothesi, in qua Deus vellet, proximum mori, non autem ad mortem illius, tale desiderium non incurrat reatum peccari lethalis; vt dixi initio in suppositione 1.

23. Et ob eandem rationem, imo & maiorem, damnatur decima quarta propositio, de eo, qui desiderat mortem Patris ob hereditatem sibi obventuram. Dissonat enim maxime rationi, quod præferat hereditatem vitæ Patris. Habetque specialem circumstantiam contra pietatem erga Patrem: debet enim pluris æstimare vitam patris, quam alterius proximi. Et hæc circumstantia mutat speciem, quia est contra specialem virtutem.

24. Eodem genere deformitatis scaturit decima quinta propositio: quia iuxta eam gaudium filij formaliter & immediate terminatur ad calamitatem Patris: quod illicitum est ob rationes propositas. Si autem id gaudium solum ferretur immediate & formaliter ad effectum acquisitionis divitiarum, & non ad calamitatem Patris; sic non esset peccatum contra charitatem; sed solum peccaret ex nimio amore divitiarum.

25. Dices: Filius in eo casu gaudet de calamitate Patris, quatenus sibi bona est reduplicative: ergo sic non peccat. Probatum consequentia. Nam, vt loquitur S. Thomas supra citatus num. 14. *Potest aliquis, salva charitate optare malum temporale alicui, & gaudere, si contingat, non in quantum est impedimentum malorum alterius, quem plus tenetur diligere.* Diximus autem, reduplicationem non cadere supra mortem, sed supra effectum.

26. Respondetur, filium in eo casu non gaudere de morte Patris,

quatenus sibi bona est reduplicative, quia cum reduplicatio cadat solum supra formale, nempe supra bonitatem, sive commoditatem propriam; & gaudium filij (quale proponitur in ea propositione) terminetur formaliter ad ipsam calamitatem Patris, & non solum ad commoditatem propriam; inde fit, quod non gaudeat de morte Patris reduplicative vt sibi commoda. Quod si filius gaudeat de morte Patris reduplicative vt sibi commoda, sic non gaudet de materiali, nempe de morte; sed formaliter, supra quod fit reduplicatio, nempe de commoditate propria, supposita morte Patris, de qua non gaudet, sed supponit illam contingisse. Et ita hæc propositio: *Filius gaudet de morte Patris reduplicative quatenus est commoda sibi; æquivalet isti, Filius, præsupposita morte Patris, gaudet de commodo suo: neque in alio sensu admittenda est.*

27. Quod autem dicitur in propositione 15. de parricidio perpetrato in ebrietate, nihil habet speciale circa materiam huius dissertationis. Ideo breviter dico, si, quando filius habuit voluntatem se inebriandi, prævidit periculum occisionis Patris, imputatur filio peccatum parricidij, quod si non prævidit, non imputatur. Vide Vasquium tom. 1. in 1. 2. disput. 127. *Vasq.* Quod si postea gaudet de calamitate Patris, peccat, graviter; vt dictum est.

DI-